

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 455

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 mai 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR		
32.	— Hotărâre privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 125/2016 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 146 din 27 martie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 din Codul de procedură penală	2–5
	Decizia nr. 334 din 10 mai 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru completarea Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative	6–10
★		
	Opinie separată	11–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
976.	— Ordin al ministrului transporturilor privind publicarea acceptării amendamentelor la anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta — Amendamente la anexa I la MARPOL (Formular B al Suplimentului la Certificatul internațional de prevenire a poluării cu hidrocarburi), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.276(70) a Comitetului pentru protecția mediului marin din 28 octombrie 2016.....	15–16

ACTE ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****HOTĂRÂRE****privind modificarea anexei la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 125/2016
pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților**

În temeiul prevederilor art. 41 alin. (4) și art. 43 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa la Hotărârea Camerei Deputaților nr. 125/2016 pentru aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Camerei Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.045 din 23 decembrie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

— domnul deputat neafiliat Nechifor Cătălin-Ioan trece de la Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului

la Comisia pentru drepturile omului, culte și problemele minorităților naționale, în calitate de membru;

— domnul deputat Petcu Toma-Florin, aparținând Grupului parlamentar ALDE, este desemnat în calitate de membru al Comisiei pentru tehnologia informației și comunicațiilor în locul domnului deputat Calota Florică Ică.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 30 mai 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

București, 30 mai 2018.
Nr. 32.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 146****din 27 martie 2018****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Iulian Coman în Dosarul nr. 27.218/3/2016 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.629D/2016.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 629 din 8 octombrie 2015 și nr. 324 din 17 mai 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 1 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 27.218/3/2016, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Iulian Coman cu ocazia soluționării unei cauze penale în care au fost dispuse măsuri asigurătorii de către procuror.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată și la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în măsura în care restrângerea exercițiului dreptului de proprietate, prin luarea măsurii asigurătorii, nu este limitată în timp. Consideră că textul de lege criticat ar trebui să prevadă o perioadă rezonabilă pentru care să poată fi instituite măsuri asigurătorii asupra bunurilor unei persoane. În acest sens arată că, prin modul în care sunt redactate, dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală nu vizează configurarea normativă a conținutului și a limitelor dreptului fundamental de proprietate privată, ci reglementează o restrângere și chiar o imposibilitate de exercitare a acestui drept, restrângere care nu este conformă cu prevederile art. 53 din Constituție. Invocă în acest sens considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 712 din 4 decembrie 2014. Apreciază că, în situația de față, nu este îndeplinită condiția ca restrângerea să fie proporțională cu cauza, având în vedere că măsura sechestrului asigurător se menține atât timp cât durează procesul penal și nu poate fi supusă controlului decât o singură dată, pe calea contestației. Arată că principiul proporționalității, consacrat de prevederile art. 53 din Legea fundamentală, presupune caracterul excepțional al restrângerilor exercițiului drepturilor sau al libertăților fundamentale, ceea ce implică, în mod necesar, și caracterul lor temporar.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 207 din 31 martie 2015, nr. 629 din 8 octombrie 2015, nr. 894 din 17 decembrie 2015 și nr. 324 din 17 mai 2016.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Invocă astfel deciziile Curții Constituționale nr. 629 din 8 octombrie 2015, nr. 894 din 17 decembrie 2015 și nr. 324 din 17 mai 2016.

9. **Avocatul Poporului** precizează că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 894 din 17 decembrie 2015 și nr. 216 din 12 aprilie 2016, în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală, modificate prin art. 102 pct. 166 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „(1) *Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța*

de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.

(2) *Măsurile asigurătorii constau în indisponibilizarea unor bunuri mobile sau imobile, prin instituirea unui sechestrului asupra acestora.*

(3) *Măsurile asigurătorii pentru garantarea executării pedepsei amenzii se pot lua numai asupra bunurilor suspectului sau inculpatului.*

(4) *Măsurile asigurătorii în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate.*

(5) *Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora.*

(6) *Măsurile asigurătorii prevăzute la alin. (5) se pot lua, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară și al judecății, și la cererea părții civile. Măsurile asigurătorii luate din oficiu de către organele judiciare prevăzute la alin. (1) pot folosi și părți civile.*

(7) *Măsurile asigurătorii luate în condițiile alin. (1) sunt obligatorii în cazul în care persoana vătămată este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă.*

(8) *Nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori unei alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege.”*

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 44 din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că dreptul de proprietate, drept fundamental, garantat prin Constituție, al cărui conținut și ale cărui limite sunt stabilite prin lege, nu este un drept absolut, prin natura lui, putând fi supus unor limitări rezonabile (paragraful 16).

15. În acest sens, prin decizia citată anterior, Curtea a constatat că măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale cu caracter real care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile care aparțin suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente sau altor persoane, prin instituirea unui sechestrului asupra acestora în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse, executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori acoperirii despăgubirilor civile. Aceste măsuri au caracter provizoriu, având rolul de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Măsurile asigurătorii se dispun de procuror, în cursul urmăririi penale, din oficiu sau la cererea părții civile, prin ordonanță motivată, de judecătorul de

cameră preliminară sau de instanța de judecată în timpul procesului penal, la sesizarea procurorului, a părții civile sau din oficiu, prin încheiere motivată, producându-și efectele de la momentul dispunerii până la momentul pronunțării hotărârii definitive în dosarul penal (paragraful 13).

16. În continuare, Curtea a constatat că sechestrul este o măsură asigurătorie de drept penal, iar nu o sancțiune penală, care poate fi dispusă împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, dar nu ca o consecință a răspunderii penale, nedepinzând de gravitatea faptei săvârșite, neavând, așadar, caracter punitiv, ci eminentement preventiv. De altfel, potrivit art. 107 alin. (3) din Codul penal, măsurile de siguranță se pot lua și în situația în care făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă (paragraful 14).

17. Prin instituirea sechestrului, proprietarul bunurilor pierde dreptul de a le înstrăina sau greva de sarcini, măsura afectând, așadar, atributul dispoziției juridice și materiale, pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei. Totodată, Curtea a observat că sechestrul asigurător poate afecta și atributele de *usus* și *fructus*, atunci când bunurile sechestrate trebuie ridicate în mod obligatoriu și predate pentru păstrare unor instituții de specialitate [art. 252 alin. (2), (3), (4) și (5) din Codul de procedură penală] ori atunci când au fost puse sub sigiliu și se desemnează un custode [art. 252 alin. (9) din același cod]. Așadar, interzicerea până la soluționarea definitivă a cauzei a transferului, distrugerii, transformării, înstrăinării, deplasării bunurilor asupra cărora s-a instituit sechestrul, asumarea temporară a custodiei sau controlului asupra acestor bunuri afectează dreptul de proprietate nu numai al suspectului, inculpatului ori persoanei responsabile civilmente, dar și al terților proprietari ai acestor bunuri și care nu au calitate de parte în procesul penal (paragraful 15).

18. În ceea ce privește obiectul măsurilor asigurătorii, prin Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017, Curtea a reținut că acesta este delimitat de dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, printr-o normă de trimitere la legea civilă. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori unei alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege. Sechestrul se instituie asupra bunurilor mobile — titluri de valoare, obiecte de artă și de muzeu, colecții de valoare, obiecte din metal, sume de bani etc. — și imobile, așa cum reiese din dispozițiile alin. (2) al art. 249 din Codul de procedură penală, iar prevederile alin. (3)—(5) ale aceluiași articol diferențiază, în funcție de proprietar, întinderea sechestrului. Pot fi sechestrate bunurile proprietatea suspectului sau inculpatului pentru garantarea executării pedepsei amenzii, în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare, pot fi sechestrate bunurile persoanei responsabile civilmente în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare și pot fi sechestrate bunurile aflate în proprietatea sau posesia unei terțe persoane, în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse. Dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală trebuie corelate cu cele ale art. 112 și art. 112¹ din Codul penal, referitoare la confiscare, întrucât bunurile care pot fi confiscate sunt cele asupra cărora se poate institui sechestrul (paragraful 17).

19. Curtea a reținut, totodată, că, atunci când procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanța instituie sechestrul asigurător, aceștia evaluează prejudiciul produs prin infracțiune, valoarea sechestrată fiind necesar a fi apropiată de cea a bunurilor care ar putea fi confiscate, după stabilirea vinovăției, dacă se apreciază că se impune această măsură. Astfel, măsura asigurătorie, indiferent de organul judiciar care o instituie, trebuie motivată, fiind necesar să se arate, în cuprinsul actului prin care se dispune — ordonanță sau încheiere,

îndeplinirea condițiilor legale privind necesitatea dispunerii măsurii și, de asemenea, întinderea prejudiciului sau a valorii necesare pentru care se solicită sechestrul și valoarea care urmează a fi garantată în acest fel. Așadar, dispunerea unei măsuri asigurătorii se face pe baza analizei valorilor implicate în cauză: valoarea prejudiciului, a sumelor probabile ce ar trebui confiscate, bonitatea suspectului/inculpatului, valoarea patrimoniului de care acesta dispune (paragraful 18).

20. Cu privire la condiția necesității dispunerii măsurii asigurătorii, pe de o parte, trebuie avute în vedere cazurile în care instituirea măsurilor asigurătorii, așadar și a sechestrului, este obligatorie, respectiv ipoteza reglementată de art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală — persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, și cazurile reglementate în legislația specială — de pildă, art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, când organele judiciare nu mai sunt ținute să verifice condiția de necesitate a măsurii, ea fiind impusă de lege (paragraful 19).

21. De asemenea, Curtea a reținut că, în cazul infracțiunilor grave, este de dorit ca sechestrul să fie instituit cât mai devreme în cursul urmăririi penale, pentru a împiedica suspectul să înstrăineze bunurile sau beneficiul infracțiunii, cu mult înainte de a fi evaluată întinderea activității infracționale și a prejudiciului, organele judiciare având posibilitatea să instituie sechestrul asigurător pe toate bunurile suspectului sau inculpatului, precum și pe bunurile altor persoane despre care se cunoaște că provin din infracțiune. Cu toate acestea, Curtea a constatat că instituirea sechestrului nu poate împiedica suspectul sau inculpatul să își procure mijloacele de trai. De vreme ce, prin instituirea sechestrului, se limitează posibilitatea suspectului/inculpatului de a-și continua activitatea și, implicit, de a-și asigura mijloacele de trai, organele judiciare trebuie să aibă în vedere un nivel mediu de asigurare a mijloacelor de trai pentru suspect/inculpat și familia sa, neavând importanță dacă prin dispunerea măsurii asigurătorii nu mai poate să își asigure același nivel de existență, precum cel anterior instituirii măsurii (paragraful 20).

22. Tot prin Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017, citată anterior, Curtea a constatat că dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală reglementează situațiile în care nu poate fi dispus sechestrul, având în vedere titularul bunurilor sau categoria bunurilor ce urmează a fi sechestrate. Codul de procedură penală nu cuprinde, însă, norme care să stabilească expres categoria „*bunurilor exceptate de lege*” de la instituirea sechestrului, într-o atare situație dispozițiile procesual penale completându-se cu dispozițiile procesual civile referitoare la bunurile care, potrivit legii, au un regim privilegiat, neputând face obiectul unei executări silite, fiind neurmăribile. Astfel, potrivit art. 727 din Codul de procedură civilă, nu sunt supuse urmăririi silite bunurile de uz personal sau casnic indispensabile traiului debitorului și familiei sale și obiectele de cult, dacă nu sunt mai multe de același fel, obiectele indispensabile persoanelor cu handicap și cele destinate îngrijirii bolnavilor, alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de 3 luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele necesare până la noua recoltă, animalele destinate obținerii mijloacelor de subzistență și furajele necesare pentru aceste animale până la noua recoltă, combustibilul necesar debitorului și familiei sale socotit pentru 3 luni de iarnă, scrisorile, fotografiile și tablourile personale sau de familie și altele asemenea. Totodată, potrivit art. 728 din Codul de procedură civilă, bunurile mobile care fac obiectul unei diviziuni a patrimoniului afectate exercițiului unei profesii autorizate nu pot fi urmărite decât de către creditorii ale căror creanțe s-au născut în legătură cu exercitarea profesiei respective. Dacă bunurile nu sunt afectate unui patrimoniu profesional individual, însă servesc la exercitarea ocupației sau profesiei debitorului persoană fizică, pot fi supuse urmăririi silite

numai dacă nu există alte bunuri urmăribile și numai pentru obligații de întreținere sau alte creanțe privilegiate asupra mobilelor. Dacă debitorul se ocupă cu agricultura, nu vor fi urmărite, în măsura necesară continuării lucrărilor în agricultură, inventarul agricol, inclusiv animalele de muncă, furajele pentru aceste animale și semințele pentru cultura pământului, în afară de cazul în care asupra acestor bunuri există un drept real de garanție sau un privilegiu pentru garantarea creanței (paragraful 21).

23. Curtea a reținut, de asemenea, că dispozițiile art. 729 din Codul de procedură civilă reglementează limitele urmăririi veniturilor bănești, acestea fiind aplicabile, în materie penală, atât în ipoteza sechestrului propriu-zis instituit asupra sumelor de bani în materialitatea lor (cash) — bunuri mobile corporale, la care face referire art. 252 alin. (2) și (8) din Codul de procedură penală, cât și în ceea ce privește urmărirea silită a creanțelor, în ipoteza instituirii popririi asigurătorii, potrivit art. 254 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 729 alin. (1) din Codul de procedură civilă, salariile și alte venituri periodice, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite până la jumătate din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii, și până la o treime din venitul lunar net, pentru orice alte datorii. Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel. Cu alte cuvinte, dacă sunt mai multe sechestre penale sau acestea coexistă cu sechestrul civil, limita este de jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în conformitate cu art. 729 alin. (2) din Codul de procedură civilă. De asemenea, Curtea a observat că sunt în egală măsură aplicabile și dispozițiile art. 729 alin. (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate din acest cuantum, precum și prevederile alin. (4)—(7) ale aceluiași articol. Totodată, Curtea a reținut că și prin alte dispoziții legale speciale anumite categorii de bunuri pot fi declarate neurmăribile (paragraful 22).

24. Așadar, prin Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017, mai sus menționată, Curtea a constatat că normele procesual penale ale art. 249 alin. (8) coroborate cu cele procesual civile precitate stabilesc, cu caracter general, limitele urmăririi bunurilor mobile

sau imobile ca urmare a instituirii sechestrului, în vederea asigurării mijloacelor de existență ale suspectului/inculpatului (paragraful 23).

25. Astfel, având în vedere cele arătate mai sus, în special finalitatea măsurilor asigurătorii, caracterul provizoriu al acestora și interesele protejate prin dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală, Curtea nu poate reține critica autorului excepției, în sensul că textul de lege criticat ar trebui să prevadă o perioadă rezonabilă pentru care pot fi instituite măsuri asigurătorii asupra bunurilor unei persoane.

26. Așa cum a reținut Curtea în jurisprudența sa mai sus menționată, măsurile asigurătorii au, prin natura lor, un caracter provizoriu, temporar, producându-și efectele până la momentul pronunțării hotărârii definitive, când instanța decide situația juridică a bunurilor indisponibilizate, dispunând fie confiscarea acestora, fie ridicarea sechestrului. Totodată, pentru a avea eficiență — în sensul împiedicării suspectului/inculpatului să zădărnicească recuperarea prejudiciului și restabilirea situației anterioare săvârșirii faptei penale —, măsurile asigurătorii trebuie dispuse cât mai devreme în cursul urmăririi penale, cu mult înainte de a fi stabilită valoarea finală a prejudiciului. Pentru acest motiv, organele judiciare au posibilitatea de a institui sechestrul asigurător pe bunurile suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente până la concurența valorii probabile a prejudiciului și a cheltuielilor judiciare, astfel cum este aceasta apreciată la momentul luării măsurii asigurătorii, însă, dacă, în urma administrării întregului probatoriu, se constată că această valoare — devenită, între timp, certă — este mai mică decât cea avută în vedere inițial, sechestrul poate fi restrâns de organul judiciar, din oficiu sau la cererea persoanei interesate.

27. Prin urmare, dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală nu aduc atingere prevederilor art. 44 din Constituție, întrucât, deși reglementează o limitare a dreptului de proprietate privată, afectând atributul dispoziției juridice și materiale asupra bunurilor indisponibilizate — pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei — această limitare este una permisă, având în vedere că se aplică în mod nediscriminatoriu, este justificată de un interes general, este necesară obiectivului urmărit de legiuitor și este proporțională cu scopul propus (Decizia nr. 186 din 6 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 275 din 25 aprilie 2007, Decizia nr. 230 din 14 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 5 aprilie 2007, Decizia nr. 768 din 18 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 4 martie 2015, paragraful 20, și Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017, citată anterior, paragraful 26).

28. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iulian Coman în Dosarul nr. 27.218/3/2016 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 334

din 10 mai 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru completarea Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru completarea Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, obiecție formulată de Președintele României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 3.011/20 aprilie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr. 571A/2018.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se arată că legea criticată conține prevederi ce contravin art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție. În acest sens se susține că legea criticată este eliptică cu privire la modul în care interdicțiile aplicate prin acte administrative individuale, emise de o autoritate administrativă autonomă (Agenția Națională de Integritate), acte emise în executarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, vor înceta de drept conform legii criticate — în privința persoanelor care au avut calitatea de senator/deputat în oricare dintre mandatele cuprinse în perioada 2007—2013. Astfel, nu se prevede modul în care aceasta va fi pusă în executare în mod concret, în sensul că nu se precizează care este autoritatea competentă să constate încetarea de drept și conform căreia proceduri ar trebui ea să acționeze. Formularea generală a unui efect juridic al legii — precum încetarea de drept a efectelor unor acte administrative individuale — nu poate complini absența unor prevederi legale care să precizeze cine are competența și cum trebuie să acționeze pentru a realiza efectul juridic dorit, fapt care afectează claritatea normei și securitatea raporturilor juridice, păstrarea sau eliminarea respectivelor interdicții fiind incertă din perspectiva modului de punere în executare a legii. Deși Parlamentul are competența de a reglementa prin lege încetarea de drept a unor interdicții stabilite de un organ administrativ sau a unor obligații stabilite de organul fiscal, ori de câte ori acesta a optat pentru asemenea soluții a prevăzut, invariabil, ca încetarea de drept să fie constatată de anumite autorități executive cu atribuții legale în domeniu, tocmai în scopul asigurării de către acestea a organizării executării și a executării în concret a respectivelor dispoziții stabilite de organul legislativ. Ca atare, apare necesară

precizarea în lege a autorităților, precum și a procedurilor ce fac posibilă producerea efectelor juridice scontate, astfel încât persoanele care intră sub incidența legii, precum și autoritățile publice care verifică și constată existența interdicțiilor să poată fi înștiințate sau să poată lua la cunoștință că unele efecte juridice ale actului administrativ individual respectiv încetează de drept în temeiul legii. Ipoteza în care instanțele ar putea lua act de încetarea de drept a unor astfel de interdicții dacă pe rolul lor s-ar afla litigii ce ar avea ca obiect contestarea unor rapoarte ale Agenției Naționale de Integritate cu privire la fapte comise în perioada 2007—2013 este condiționată de elemente extrinseci legii criticate care depind de fapte juridice ori manifestări de voință incerte și, în plus, se arată că această lege nu oferă o soluție legală pentru situațiile în care rapoartele Agenției Naționale de Integritate nu ar fi contestate în instanță ori ar exista hotărâri judecătorești definitive ce ar confirma interdicțiile în cauză.

4. Singura variantă judicioasă pentru punerea în executare a dispozițiilor legii criticate ar fi ca autoritatea executivă emitentă a actului administrativ individual să poată emite actul administrativ de constatare a încetării de drept, în temeiul legii, a interdicțiilor care au fost stabilite prin actul administrativ inițial. Faptul că legiuitorul prevede încetarea de drept a unor interdicții stabilite printr-un act administrativ care se bucură în continuare de prezumția de legalitate presupune cu necesitate și existența unor măsuri de punere în aplicare a legii, apte să asigure respectarea principiului separației puterilor în stat, dar și a principiului securității raporturilor juridice. Parlamentul este competent să dispună pentru viitor cu privire la efectele juridice pe care le produc actele administrative emise în baza unor dispoziții legale, dar punerea în executare în concret a unor astfel de dispoziții legale, prin care încetează efectele juridice ale acelor acte administrative, trebuie realizată tot prin intermediul unui act administrativ, de punere în executare a încetării efectelor actului juridic inițial vizat. În caz contrar, dacă s-ar accepta că organul legiuitor ar putea desființa efectele juridice ale unor acte ale autorităților executive — fără ca respectivele acte să fie anulate, revocate sau modificate de autoritățile emitente în conformitate cu noile dispoziții legale — ar rezulta, în fapt, o încălcare a principiului separației puterilor în stat. În sensul că o omisiune legislativă este aptă să înfrângă principiul securității juridice, sub aspectul componente sale referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, este indicată Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 10 ianuarie 2014.

5. Se mai susține că legea criticată contravine art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, deși scopul legii criticate, așa cum a fost recunoscut și prin Decizia Curții Constituționale nr. 52 din 1 februarie 2018 a fost acela de a impune o soluție juridică de natură să rezolve problemele apărute prin aplicarea extensivă a instituției extrapenale a conflictului de interese în privința deputaților și senatorilor pentru perioada de referință 2007—2013,

formulările sale sunt lipsite de claritate, precizie, generând imprecizie în aplicarea normei. În acest sens, se menționează faptul că din modul său de redactare legea supusă controlului vizează oricare dintre mandatele cuprinse în perioada 2007—2013 și nu doar perioada 2007—2013, precum și toate conflictele de interese, nu doar pe cele generate de angajarea soțului deputatului sau senatorului, după caz, ori a rudelor/afinilor acestuia la biroul parlamentar, ceea ce înseamnă că această lege instituie încetarea de drept a tuturor interdicțiilor pentru toate tipurile de conflicte de interese constatate de Agenția Națională de Integritate cu privire la deputați și senatori care și-au exercitat mandatul în oricare dintre cele trei legislaturi cuprinse în perioada amintită (2004—2008, 2008—2012 și 2012—2016). Din această perspectivă, legea criticată este lipsită de gradul de claritate și precizie necesar pentru o corectă interpretare și aplicare.

6. Se susține că legea criticată contravine art. 1 alin. (3) și art. 147 alin. (4) din Constituție. În acest sens, se arată că, prin modul neclar și imprecis de reglementare a dispozițiilor legale, se ajunge la o interpretare excesivă, contrară chiar scopului avut în vedere de legiuitor, anume ca toate interdicțiile pentru toate tipurile de conflicte de interese constatate de Agenția Națională de Integritate cu privire la deputați și senatori care și-au exercitat mandatul în legislaturile 2004—2008, 2008—2012 și 2012—2016 să înceteze de drept. O astfel de soluție legislativă este contrară jurisprudenței constituționale în materia asigurării integrității în funcțiile și demnitățile publice, ceea ce contravine și dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție.

7. Se apreciază că legea criticată contravine art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție. În acest sens, se arată că unul dintre cele patru obiective de referință specifice stabilite în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției (M.C.V.), instituit prin Decizia 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006, a fost chiar „înființarea, conform celor prevăzute, a unei agenții pentru integritate cu responsabilități în domeniul verificării patrimoniului, al incompatibilităților și al conflictelor de interese potențiale, precum și cu capacitatea de a adopta decizii obligatorii care să poată duce la aplicarea unor sancțiuni disuasive”.

8. În Raportul M.C.V. din anul 2017, Comisia Europeană a realizat o trecere în revistă a evoluțiilor privind acest obiectiv de referință și a reținut că, încă de la înființarea Agenției Naționale de Integritate, rapoartele M.C.V. au evidențiat rezistența față de punerea în aplicare a rapoartelor Agenției Naționale de Integritate, chiar și atunci când au fost confirmate printr-o hotărâre judecătorească. Astfel, rapoartele M.C.V. succesive din anii 2013—2016 au relevat faptul că „punerea în aplicare a rapoartelor Agenției Naționale de Integritate privind membrii Parlamentului, chiar și atunci când sunt confirmate prin hotărâre judecătorească, a fost pusă sub semnul întrebării”. Printre recomandările făcute de Comisia Europeană în acest cadru, au fost amintite următoarele: „să se asigure că nu există excepții de la aplicabilitatea actelor legislative privind incompatibilitatea, conflictele de interese și averile nejustificate” (raportul din luna ianuarie 2014) sau faptul că „Parlamentul ar trebui să dea dovadă de transparență în procesul său decizional cu privire la acțiunile întreprinse în urma hotărârilor definitive și irevocabile având ca obiect incompatibilități, conflicte de interese și averi ilicite pronunțate împotriva membrilor săi” (raportul din luna ianuarie 2017). Cu privire la efectul recomandărilor stabilite prin rapoartele de evaluare pentru România în acest cadru, Curtea Constituțională a reținut că România „are obligația de a aplica acest mecanism și a da curs recomandărilor stabilite

în acest cadru, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (4) din Constituție” (Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 11 ianuarie 2012).

9. Or, prin eliminarea efectului generat de constare printr-un raport definitiv al Agenției Naționale de Integritate a nerespectării prevederilor legale privind conflictul de interese de către persoanele care au avut calitatea de senator și/sau deputat în oricare dintre mandatele cuprinse în perioada 2007—2013, și anume încetarea de drept a interdicțiilor aplicate acestora în temeiul art. 25 din Legea nr. 176/2010, este afectată stabilitatea cadrului legislativ în materie de integritate, dar și caracterul disuasiv al măsurilor aplicate de Agenția Națională de Integritate, contrar angajamentelor asumate de România și, implicit, recomandărilor Comisiei Europene în cadrul Mecanismului de Cooperare și Verificare, ceea ce atrage nerespectarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

10. În considerarea argumentelor expuse, se solicită constatarea neconstituționalității legii criticate și admiterea obiecției de neconstituționalitate

11. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

12. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. Se arată că legea criticată nu vizează conflictul de interese ca faptă de natură penală și nici pedepsele accesorii sau complementare dispuse de instanța judecătorească competentă, ci se referă, în mod expres, la interdicțiile aplicate deputaților și senatorilor ca urmare a constatării de către Agenția Națională de Integritate, prin raportul său de evaluare, a stării de conflict de interese în sens de ilicit civil. Această soluție legislativă nu pune așadar în discuție și nici nu afectează competența Agenției Naționale de Integritate, care are, în continuare, deplină competență cu privire la realizarea, în aceiași parametri legali, a atribuțiilor aferente realizării scopului pentru care a fost înființată.

14. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5) din Constituție, se arată că respectarea standardelor de claritate și previzibilitate a legii a devenit o cerință de rang constituțional, sens în care sunt indicate Decizia nr. 562 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012 și Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012.

15. Se arată că, în materia conflictului de interese cu privire la persoane având calitatea de deputat sau senator, Curtea Constituțională a menționat, în considerentele Deciziei nr. 619 din 11 octombrie 2016, că „în perioada 2003—2007 dispozițiile privind conflictul de interese în exercitarea calității de deputat sau senator se aplicau și acestora, fără a se indica, în mod expres, cazurile de conflict de interese, iar în perioada 2007—2013 este o situație normativă relativ confuză din moment ce, deși aceștia aveau obligația de a depune declarație de interese, instituția extrapenală a conflictului de interese nu se aplica în privința deputaților și senatorilor. Abia din 2013 apare un caz de conflict de interese expres prevăzut, precum și obligația deputaților și senatorilor de a respecta «legislația în materie privind conflictul de interese» (art. I pct. 14 din Legea nr. 219/2013), în caz contrar, fapta deputatului sau senatorului fiind abatere disciplinară și sancționată cu reducerea indemnizației pe o perioadă de maximum 3 luni.” Având în vedere considerentele acestei decizii, care au caracter obligatoriu, legiuitorul, prin art. 25¹ nou-introdus, constată încetarea de drept, prin efectul legii, a interdicțiilor aplicate

persoanelor care au avut calitatea de deputat și/sau senator în perioada 2007—2013, pe baza rapoartelor de evaluare prin care s-a constatat nerespectarea prevederilor legale privind conflictul de interese în perioada 2007—2013, perioadă în care instituția juridică extrapenală a conflictului de interese nu se aplica, nefiind incidentă în privința deputaților și senatorilor. Sub aspectul conținutului normativ, art. 25¹ instituie pentru viitor dispoziții cu privire la situații juridice produse în trecut, sub imperiul unor norme juridice neclare.

16. Ca urmare, încetarea de drept a interdicțiilor aplicate persoanelor care au avut calitatea de deputat și/sau senator, în condițiile Legii nr. 176/2010, cu modificările și completările ulterioare, are semnificația unei măsuri care se produce prin efectul legii, fără a fi necesară exercitarea vreunei proceduri prealabile. Eventualele înscrisuri emise în acest context pot doar să consemneze situația de fapt, produsă prin efectul direct al aplicării legii. Ca urmare, acestea au exclusiv caracter declarativ, fără a avea însă un caracter constitutiv de drepturi și obligații. Având în vedere aceste considerente, nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5) din Legea fundamentală, cu privire la componenta legată de claritatea și de previzibilitatea normei juridice contestate.

17. Se mai arată că, în temeiul dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, legiuitorul are competența constituțională de a stabili măsurile pe care le consideră adecvate în privința persoanei aflate sub imperiul interdicției aplicate pentru nerespectarea prevederilor legale privind conflictul de interese. În virtutea calității de unică autoritate legiuitoare a țării, având dreptul de a reglementa asemenea interdicții, are totodată și dreptul de a le înlătura.

18. În ceea ce privește reglementarea încetării de drept a interdicției se apreciază că aceasta reprezintă o măsură cu privire la care legiuitorul decide și în privința căreia Curtea Constituțională nu se poate pronunța cu privire la caracterul just sau injust, întrucât acest aspect ține de oportunitatea măsurii.

19. Referitor la susținerea potrivit căreia legea contestată încalcă art. 147 alin. (4) din Constituție se arată că aprecierile și temerile exprimate de autorul sesizării sunt lipsite de temei, iar invocarea acestora este irelevantă în stabilirea concordanței normei juridice contestate cu prevederile constituționale. Invocarea acestei opinii nesocotește, de altfel, practica recentă a forului constituțional, astfel cum aceasta reiese, spre exemplu, din Decizia nr. 619 din 11 octombrie 2016.

20. Cu privire la criticile de neconstituționalitate potrivit cărora legea contestată încalcă art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție se apreciază că norma de drept european interpusă în cadrul controlului de constituționalitate o reprezintă Decizia 2006/928/CE a Comisiei Europene, care reglementează obligații în sarcina statului român, cu referire expresă la autorități și instituții publice competente în principal în domeniul judiciar și al luptei împotriva corupției, după caz. După cum arată autorul sesizării de neconstituționalitate, citând din Raportul din ianuarie 2014, Comisia Europeană a recomandat României „să se asigure că nu există excepții de la aplicabilitatea actelor legislative privind incompatibilitatea, conflictele de interese și averile nejustificate”. Rezultă astfel că problemele constatate sunt legate de implementarea dispozițiilor normative, aspecte care exced competenței forului legislativ. Doar în situațiile în care problemele sunt generate de necorelări legislative sau de existența unor norme juridice imprecise trebuie să intervină forul legiuitor, care are competența exclusivă de a decide atât cu privire la oportunitatea adoptării unui act normativ, cât și cu privire la conținutul normativ, cu respectarea prevederilor constituționale. Din perspectiva acestor aspecte se subliniază că măsura legislativă contestată nu afectează și nici nu

împiedică aducerea la îndeplinire a dispozițiilor cuprinse în Decizia 2006/928/CE, în sensul atingerii/îndeplinirii obiectivelor de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției. Invocarea Deciziei 2006/928/CE a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006 nu poate constitui temei al controlului de constituționalitate și nici temei al cenzurării actului normativ intern din perspectiva unei încălcări a legii fundamentale.

21. Scopul Legii nr. 176/2010 rămâne, în continuare, potrivit art. 8, acela de a asigura imparțialitatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și de a preveni corupția instituțională, prin exercitarea de responsabilități în evaluarea declarațiilor de avere, a datelor și informațiilor privind averea, precum și a modificărilor patrimoniale intervenite, a incompatibilităților și a conflictelor de interese potențiale în care se pot afla persoanele prevăzute în lege, pe perioada îndeplinirii funcțiilor și demnităților publice.

22. Soluția legislativă adoptată nu face decât să transpună ceea ce a statuat Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 619 din 11 octombrie 2016, și anume că în perioada 2007—2013 exista o situație normativă relativ confuză din moment ce, deși parlamentarii aveau obligația de a depune declarație de interese, instituția extrapenală a conflictului de interese nu li se aplica.

23. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost sesizată, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

25. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie dispozițiile Legii pentru completarea Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, care au următorul cuprins:

„**Art. I.** — După articolul 25 din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, cu modificările ulterioare, se introduce un nou articol, art. 25¹, cu următorul cuprins:

«**Art. 25¹.** — Interdicțiile aplicate persoanelor care au avut calitatea de senator și/ sau deputat în oricare dintre mandatele cuprinse în perioada 2007—2013, în temeiul art. 25, pe baza rapoartelor de evaluare întocmite de Agenția Națională de Integritate și care au constatat nerespectarea prevederilor legale privind conflictul de interese în exercitarea oricăruia dintre mandatele de senator și/sau deputat în perioada 2007—2013, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 219/2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, încetează de drept».

Art. II. — Modificările aduse prin prezenta lege se aplică începând cu data intrării în vigoare”.

26. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (3)—(5) privind

statul de drept, separația și echilibrul puterilor în stat, calitatea legii și securitatea raporturilor juridice, ale art. 147 alin. (4) privind caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind obligațiile României rezultate din calitatea sa de stat membru al Uniunii Europene.

27. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legii sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea anterioară, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

28. Cu privire la titularul dreptului de sesizare, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată de Președintele României, care, potrivit art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, are îndreptățirea constituțională de a sesiza Curtea Constituțională.

29. În ceea ce privește termenul în care a fost formulată, Curtea reține mai întâi că legea criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate, Curtea pronunțând Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 7 martie 2018, prin care a constatat constituționalitatea acesteia în raport cu art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 61 alin. (2), art. 74 alin. (3) și (5), art. 75 și art. 147 alin. (4) din Constituție. După pronunțarea deciziei anterioare, Președintele României a formulat o cerere de reexaminare, care a fost respinsă de către Parlament, legea fiind adoptată de către Camera Deputaților și Senat la data de 28 martie 2018, respectiv 10 aprilie 2018, fără nicio modificare redacțională față de forma sa inițială. În aceste condiții, legea criticată a fost trimisă spre promulgare la data de 13 aprilie 2018, iar Președintele României a formulat prezenta obiecție de neconstituționalitate la data de 20 aprilie 2018, așadar, în interiorul termenului de promulgare de 10 zile pe care Președintelui României îl are la dispoziție, conform art. 77 alin. (3) din Constituție. Prin urmare, varianta redacțională a legii supusă controlului de constituționalitate de către Președintele României, prin prezenta cerere, **este identică** cu cea supusă controlului de constituționalitate în urma căruia a fost pronunțată Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018. În aceste condiții, Președintele României a procedat la sesizarea Curții Constituționale și a formulat critici de neconstituționalitate intrinsecă, prin raportare la art. 1 alin. (3)—(5), art. 147 alin. (4) și art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, cu privire la aceeași formă a legii supusă anterior controlului de constituționalitate, critici *pro parte* similare, iar *pro parte* diferite celor la care Curtea a răspuns și le-a respins, ca neîntemeiate, prin Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018.

30. În acest context, Curtea observă că, în accepțiunea Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70, o obiecție de neconstituționalitate (i) va fi întotdeauna admisibilă dacă se realizează în interiorul termenelor legale de 5 zile, respectiv 2 zile, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, (ii) va fi admisibilă după depășirea termenului legal prevăzut de Legea nr. 47/1992, în interiorul termenelor de promulgare de 20 de zile, respectiv 10 zile, prevăzute de art. 77 alin. (1) și (3) din Constituție, însă

condiționat de nepromulgarea legii, (iii) va fi admisibilă în ipoteza întreruperii termenului de promulgare, ca urmare a formulării în prealabil a unei alte sesizări de neconstituționalitate, doar dacă s-a realizat în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, respectiv de 10 zile, pe care titularul sesizării l-ar fi avut la dispoziție ipotetic, dacă nu ar fi intervenit cazul de întrerupere a procedurii promulgării. Dimpotrivă, dacă nu sunt întrunite condițiile cu privire la termenele stabilite de lege și de Constituție, sesizarea Curții va fi respinsă ca inadmisibilă. Curtea, prin aceeași decizie, paragraful 66, a mai indicat că „odată reglementate termenele procedurale și substanțiale care vizează raporturile constituționale dintre autoritățile publice, termene care au ca finalitate stabilirea unei rigori în derularea procedurii legislative, respectarea acestora se impune cu forță egală tuturor subiectelor de drept aflate în ipoteza art. 146 lit. a) din Constituție, care sunt obligate deopotrivă să se încadreze în prescripția legală dacă apreciază că sunt temeiuri pentru sesizarea Curții Constituționale”. Având în vedere considerentele deciziei anterioare, Curtea constată că formularea obiecției de neconstituționalitate, în prezenta cauză, **se încadrează în ipoteza a doua din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, cu referire la termenul de 10 zile de promulgare, conform art. 77 alin. (3) din Constituție.**

31. În aceste condiții, în cauza de față, devin aplicabile cele constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, **care privesc o condiție de admisibilitate referitoare la sfera sa de competență**, și anume că, în ipoteza în care critica autorilor obiecției de neconstituționalitate „vizează un text de lege care nu a făcut obiectul reexaminării în sensul art. 147 alin. (2) din Constituție, obiecția de neconstituționalitate nu îndeplinește o condiție de admisibilitate, și anume aceea de a se limita la modificările ce au fost aduse legii în procesul de reexaminare. Întrucât obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, Curtea nu va mai proceda la examinarea criticilor formulate pe fondul reglementării”. Aceste considerente, raportate la art. 147 alin. (2) din Constituție, sunt aplicabile *mutatis mutandis* cererii de reexaminare formulate de Președintele României, în condițiile art. 77 alin. (2) din Constituție.

32. În sensul celor de mai sus, Curtea reține că reexaminarea realizată conform art. 147 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „în cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”, presupune deschiderea de drept a procedurii de reexaminare a legii de către Parlament pentru punerea de acord a prevederilor neconstituționale cu decizia Curții Constituționale, în temeiul art. 147 alin. (2) din Constituție. În cadrul acestei proceduri, Parlamentul poate modifica și alte prevederi legale numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale, pentru a asigura caracterul unitar al reglementării, și, în măsura în care se impune, va corecta celelalte dispoziții ale legii ca operațiune de tehnică legislativă, fără a putea aduce alte modificări de substanță legii în cauză (Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, paragraful 187). De aceea, în măsura în care un text legal nu a format obiectul reexaminării în procedura de punere de acord a dispozițiilor constatate ca fiind neconstituționale cu decizia de neconstituționalitate, el nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate a legii reexaminată [a se vedea Decizia nr. 252 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 9 mai 2018, paragraful 129].

Similar, cererea de reexaminare formulată conform art. 77 alin. (2) din Constituție are drept efect redeschiderea procedurii legislative, însă numai în limitele cererii de reexaminare [Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragraful 47]. Parlamentul trebuie să reexamineze toate textele de lege la care face referire cererea Președintelui României, precum și pe cele care au legătură cu acestea, asigurându-se succesiunea logică a ideilor și coerența reglementării. În acest context se impune a fi modificate chiar și unele dispoziții ale legii care nu au fost în mod expres cuprinse în cererea de reexaminare, dar care sunt în mod indisolubil legate de acestea [Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, paragraful 46]. Prin urmare, și în privința legii adoptate ca urmare a admiterii cererii de reexaminare, în măsura în care un text legal nu a format obiectul reexaminării, el nu poate forma obiectul controlului de constituționalitate a legii reexaminată. De asemenea, întrucât cererea de reexaminare nu este obligatorie pentru Parlament, spre deosebire de decizia de neconstituționalitate, în cazul în care Parlamentul o respinge sau o admite în parte, nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate dispozițiile legale nereexaminată, și anume cele care nu au suferit niciun eveniment legislativ în procedura de reexaminare. Prin urmare, indiferent că o cerere de reexaminare a fost admisă/admisă în parte/respinsă, pot forma obiectul controlului *a priori* de constituționalitate numai dispozițiile legale supuse unor intervenții legislative în procedura de reexaminare, precum și procedura de adoptare a legii în urma cererii de reexaminare, cu titlu exemplificativ, reținându-se cvorumul de ședință, majoritatea de vot sau ordinea de sesizare a Camerelor Parlamentului. **În măsura în care titularii dreptului de sesizare a Curții Constituționale prevăzuți la art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție formulează o obiecție de neconstituționalitate fără a contesta diferența specifică dintre varianta redacțională a legii reexaminată și cea inițială a legii, Curtea urmează să constate inadmisibilitatea acesteia.**

33. În cauza de față, Curtea constată că cererea de reexaminare a fost respinsă de Parlament, astfel că obiecția de neconstituționalitate, formulată în interiorul termenului de 10 zile, prevăzut de art. 77 alin. (3) din Constituție, nu mai putea viza

decât critici de neconstituționalitate extrinsecă cu privire la procedura de adoptare a legii. În această etapă a promulgării, în condițiile art. 77 alin. (3) din Constituție, critici de neconstituționalitate intrinsecă puteau fi formulate numai în privința dispozițiilor legale reexaminată; or, în cazul de față, ca urmare a respingerii cererii de reexaminare, nicio dispoziție legală nu a fost reexaminată, astfel încât nu puteau fi aduse critici de neconstituționalitate intrinsecă însăși dispozițiilor legale cuprinse în forma inițială a legii, anterioare cererii de reexaminare formulate. Astfel de critici puteau fi formulate în perioada **21 decembrie 2017—9 ianuarie 2018**, interval temporar care cuprinde *dies a quo* data trimiterii legii spre promulgare și *dies a quem* data expirării termenului ipotetic de promulgare, aspect ce se încadrează în **ipoteza a treia din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, cu referire la termenul de 20 zile de promulgare, conform art. 77 alin. (1) din Constituție**, dat fiind că termenul de promulgare a fost întrerupt, ca urmare a formulării în prealabil a unei alte obiecții de neconstituționalitate, soluționată prin Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018.

34. În consecință, Curtea constată, pe de o parte, că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată cu depășirea termenului stabilit prin **ipoteza a treia din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, cu referire la termenul de 20 de zile de promulgare, conform art. 77 alin. (1) din Constituție**, iar, pe de altă parte, deși formulată în termenul stabilit prin **ipoteza a doua din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, cu referire la termenul de 10 zile de promulgare, conform art. 77 alin. (3) din Constituție**, criticile de neconstituționalitate invocate de către Președintele României au o natură intrinsecă și, prin urmare, în mod evident, nu vizează dispoziții legale care să fi fost supuse reexaminării din moment ce cererea de reexaminare a fost respinsă. Prin urmare, în considerarea celor două aspecte antereferate, care vizează atât regularitatea sesizării sale, cât și sfera sa de competență [a se vedea paragraful 27 al prezentei decizii], Curtea constată că nu a fost legal sesizată și nu este competentă să soluționeze obiecția de neconstituționalitate formulată, drept pentru care o va respinge ca inadmisibilă.

35. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru completarea Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 mai 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția pronunțată, cu majoritate de voturi, de Curtea Constituțională formulăm prezenta opinie separată, considerând că, **sesizarea de neconstituționalitate** — formulată de Președintele României — **se impunea a fi examinată pe fond și nu respinsă ca inadmisibilă**, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare:

1. Prealabil examinării pe fond a obiecției de neconstituționalitate, instanța de contencios constituțional are obligația verificării admisibilității acesteia. **Cauzele de inadmisibilitate** sunt motive legale ce împiedică declanșarea sau extinderea procedurii de control a constituționalității legilor. Fie că sunt reglementate expres de lege, fie că sunt stabilite pe cale jurisprudențială, cauzele de inadmisibilitate au caracter imperativ. De aceea, Curtea trebuie să procedeze în mod obligatoriu la examinarea admisibilității sesizărilor care îi sunt adresate, ca etapă prealabilă examinării fondului lor, iar în situația în care identifică existența unei astfel de cauze, să procedeze la respingerea sesizării ca inadmisibilă. În această privință, **cauzele de inadmisibilitate se constituie într-un veritabil instrument de autolimitare, menit să mențină Curtea Constituțională în granițele rolului său constituțional.**

2. Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la dispozițiile art. 146 lit. a) și art. 77 din Constituție, precum și la dispoz. art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, în care sunt prevăzute condițiile referitoare la atribuția Curții Constituționale de exercitare a controlului de constituționalitate a legilor înainte de promulgare și care vizează trei aspecte:

- dreptul de sesizare a Curții;
- termenul de sesizare;
- obiectul sesizării.

3. Cu privire la **regularitatea sesizării Curții Constituționale** — în raport cu care, în opinia majoritară, s-a apreciat că sesizarea se impune a fi respinsă ca inadmisibilă, pe de o parte, cu motivarea nerespectării termenului de sesizare de 20 de zile prevăzut în art. 77 alin. (1) din Constituție, iar pe de altă parte, în raport cu obiectul sesizării — **considerăm că, în prezenta cauză, instanța de contencios constituțional a fost legal sesizată, obiecția de neconstituționalitate fiind formulată cu îndeplinirea tuturor cerințelor prevăzute în art. 146 lit. a), art. 77, art. 147 alin. (2) din Constituție și în art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992.**

4. Legea criticată prin prezenta sesizare de neconstituționalitate a mai fost supusă controlului de constituționalitate, Curtea pronunțând Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 7 martie 2018, prin care a constatat constituționalitatea acesteia, în raport cu prevederile art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 61 alin. (2), art. 74 alin. (3) și (5), art. 75 și art. 147 alin. (4) din Constituție.

După pronunțarea deciziei mai sus menționate, Președintele României a formulat cerere de reexaminare, care a fost respinsă de către Parlament, legea fiind adoptată de Camera Deputaților la data de 28 martie 2018 și, respectiv, de Senat la data de 10 aprilie 2018, fără nicio modificare redacțională față de forma sa inițială.

În aceste condiții, legea a fost trimisă spre promulgare la data de 13 aprilie 2018, iar Președintele României a formulat prezenta obiecție de neconstituționalitate la data de 20 aprilie 2018, deci, în interiorul termenului de promulgare de 10 zile pe care acesta îl are la dispoziție, conform art. 77 alin. (3) din Constituție.

Prin urmare, varianta redacțională a legii supusă controlului de constituționalitate de către Președintele României, prin prezenta sesizare, a fost identică cu cea supusă anterior controlului de constituționalitate, în urma căruia a fost pronunțată Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018.

5. **Cu privire la așa-zisa nerespectare de către Președintele României a termenului de sesizare de 20 de zile prevăzut în art. 77 alin. (1) din Constituție și în raport cu care sesizarea a fost respinsă ca inadmisibilă, aratăm următoarele:**

Natura juridică de termen de decădere a termenului de 20 de zile prevăzut în art. 77 alin. (1) din Constituție și de termen până la care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional în cadrul controlului a priori de constituționalitate a fost stabilită pentru prima dată de către instanța de contencios constituțional prin Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, contrar jurisprudenței sale constante anterioare, conform căreia în privința exercitării dreptului de sesizare a Curții pentru realizarea controlului de constituționalitate a priori, nici Constituția și nici Legea nr. 47/1992 nu prevăd un termen de decădere pentru titularii dreptului de sesizare, acesta fiind limitat, sub aspect temporal, doar de momentul promulgării legii.

Cu privire la termenul de 20 de zile prevăzut în art. 77 alin. (1) din Constituție, teoreticienii dreptului constituțional, în mod just, au stabilit că acesta nu este un termen de decădere, ci un termen:

- care îl are ca beneficiar direct doar pe Președintele României, nefiind aplicabil în cadrul procedurii de control a priori de constituționalitate;
- care vizează strict atribuția constituțională a Președintelui statului de a promulga legi, aplicându-se doar în relația acestuia cu Parlamentul;
- un termen incert, cu efect extinctiv — data promulgării legii, dată ce nu se poate cunoaște, de vreme ce nu se poate stabili, cu certitudine, data la care se vor finaliza procedurile de reexaminare sau de verificare a constituționalității legii;
- un termen ce nu este susceptibil nici de întrerupere și nici de suspendare.

În acest sens facem trimitere la argumentele invocate în opinia separată la Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018.

În raport cu natura juridică a termenului de 20 de zile prevăzut în art. 77 alin. (1) din Constituție și de faptul că data promulgării legii este momentul final până la care se pot formula sesizări de neconstituționalitate în cadrul controlului a priori, în mod greșit, din punctul nostru de vedere sesizarea de neconstituționalitate formulată de Președintele României în prezenta cauză a fost respinsă ca inadmisibilă.

După epuizarea primei etape a procedurii derulate cu privire la legea din prezenta cauză, mai exact după momentul respingerii de către Parlament a cererii de reexaminare formulată de Președintele României, **legea i-a fost trimisă acestuia spre promulgare la data de 13 aprilie 2018** **Președintele României a formulat prezenta obiecție de neconstituționalitate la data de 20 aprilie 2018, deci, în interiorul termenului de promulgare de 10 zile pe care acesta îl are la dispoziție, conform art. 77 alin. (3) din Constituție.**

Pe de altă parte, în mod greșit, în prezenta cauză — în susținerea inadmisibilității sesizării formulată de Președintele României, cu motivația depășirii termenului de 20 de zile, prevăzut în art. 77 alin. (1) din Constituție — s-au invocat

considerentele Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, apreciindu-se că acestea ar fi incidente în speță.

Dacă ar fi să aplicăm Decizia Curții Constituționale nr. 67 din 21 februarie 2018 prezentei cauze, ar însemna că Președintele României ar fi trebuit să respecte, în demersul său, considerentele unei decizii ce nu fusese încă pronunțată la momentul derulării primei proceduri de verificare a constituționalității legii, procedură ce a avut loc în luna decembrie 2017.

Astfel, conform celor statuate în **Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018, paragraful 21** (decizie pronunțată anterior de Curtea Constituțională cu privire la aceeași lege supusă controlului de constituționalitate în prezenta cauză), **parcursul legislativ al legii analizate** a fost următorul:

„Propunerea legislativă a fost inițiată de 1 deputat, fiind înregistrată la Camera Deputaților la data de 21 noiembrie 2017, care, în calitate de Cameră de reflecție, a adoptat-o în data de 11 decembrie 2017 (voturi pentru = 167, contra = 90, abțineri = 2, nu au votat = 4). Ulterior, propunerea legislativă a fost adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 18 decembrie 2017 (voturi pentru = 77, contra = 39, abțineri = 0). La data de 20 decembrie 2017, Curtea Constituțională a fost sesizată cu prezenta obiecție de neconstituționalitate.”

Conform celor susținute în opinia majoritară, în prezenta cauză Președintele statului ar fi trebuit să exercite dreptul de sesizare a Curții Constituționale, după ce legea i-a fost trimisă, pentru prima dată, spre promulgare, mai exact în perioada 21 decembrie 2017—9 ianuarie 2018.

Or, Decizia nr. 67 — prin care s-a statuat că termenul de 20 de zile prevăzut în art. 77 alin. (1) din Constituție este un termen de decădere, respectiv termenul maxim până la care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate — **a fost pronunțată de Curtea Constituțională, ulterior perioadei menționate mai sus (21 decembrie 2017—9 ianuarie 2018), mai exact la data de 21 februarie 2018 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data de 13 martie 2018.**

Drept urmare, **nu se poate imputa Președintelui României faptul că nu a respectat ori nu a ținut cont de o decizie a Curții Constituționale** (și care, de altfel, a reprezentat o noutate în peisajul procedurii constituționale), **pronunțată ulterior perioadei 21 decembrie 2017—9 ianuarie 2018**, interval de timp în care — conform opiniei majoritare — Președintele României ar fi trebuit să formuleze obiecția de neconstituționalitate și în raport cu care sesizarea i-a fost respinsă ca inadmisibilă.

Față de cele menționate mai sus și, în raport cu modul de desfășurare a procedurii legislative, apreciem că **obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României a fost introdusă în termenul de 10 zile prevăzut în art. 77 alin. (3) din Constituție, termen aplicabil în cauză.**

6. Pe de altă parte, considerăm că **o eventuală inadmisibilitate a sesizării, în raport cu obiectul acesteia** — în opinia majoritară, acesta a reprezentat cel de-al doilea motiv de inadmisibilitate — ar fi putut fi invocată în prezenta cauză, **doar dacă instanța de contencios constituțional ar fi constatat că obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României era identică în conținut cu obiecția de neconstituționalitate formulată anterior de un număr de 52 de deputați și care a fost soluționată prin Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018, respectiv dacă s-ar fi constatat că Președintele României, în sesizarea de neconstituționalitate, ar fi invocat aceleași texte de lege și ar fi formulat aceleași critici de neconstituționalitate cu privire la acestea, similare celor anterioare.**

Or, chiar în opinia majoritară (a se vedea paragraful 29 din Decizie) se arată că, **Președintele României în sesizarea**

adresată Curții Constituționale, cu privire la aceeași formă a legii, supusă anterior controlului de constituționalitate, **a formulat critici de neconstituționalitate intrinsecă, prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3)—(5), art. 147 alin. (4) și art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, critici pro parte similare, iar pro parte diferite celor la care instanța de contencios constituțional a răspuns și le-a respins ca neîntemeiate, prin Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018.**

În aceste condiții, sesizarea de neconstituționalitate formulată de Președintele României, **prezentând o diferență specifică față de obiecția de neconstituționalitate anterioară, soluționată prin Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018, diferență ce-i conferă o identitate proprie, s-ar fi impus a fi examinată de către instanța de contencios constituțional pe fond, și nu respinsă ca inadmisibilă.**

Având în vedere că, **în opinia majoritară s-a susținut că Președintele României avea posibilitatea/obligația de a contesta constituționalitatea legii sub aspectul conținutului său normativ inițial, încă din data de 21 decembrie 2017, dată la care i-a fost trimisă, pentru prima dată, spre promulgare, iar consecințele neexercitării acestui drept de către Președinte, ar fi imposibilitatea utilizării ulterioare de către acesta a celorlalte mijloace constituționale pe care legea fundamentală i le pune la dispoziție, prin prevederile art. 77 alin. (2) și (3), se impune să analizăm dacă, Constituția îl obligă pe Președintele statului să folosească, doar într-o anumită ordine, succesiune, mijloacele constituționale pe care i le pune la dispoziție până la momentul promulgării unei legi adoptate de Parlament și dacă nerespectarea unei astfel de ordini, succesiuni metodice, ar putea atrage sancțiunea respingerii ca inadmisibile a cererilor sau sesizărilor ulterioare formulate de către acesta.**

Pe de altă parte, dacă s-ar admite o asemenea viziune — precum cea exprimată în opinia majoritară — aceasta ar impune, în mod automat, să existe o anumită ordine, stabilită de Constituție, în privința mijloacelor aflate la îndemâna Președintelui referitor la o lege adoptată, dar nepromulgată încă. Ar însemna practic că, în Legea fundamentală ar trebui să se regăsească reglementată obligația pentru Președintele României, dacă acesta apreciază că nu se impune promulgarea legii, să formuleze, mai întâi, obiecție de neconstituționalitate și, abia ulterior, cerere de reexaminare sau, dacă nu a formulat mai întâi obiecție de neconstituționalitate, nu ar putea formula, ulterior, cerere de reexaminare.

Or, textul Constituției, pe de o parte, nu prevede o asemenea ordine, iar pe de altă parte, nu stabilește o astfel de condiționare, întrucât cele două instituții juridice — sesizarea de neconstituționalitate și cererea de reexaminare — au natură juridică diferită, neputând rezulta o ordine de precădere între acestea.

Dimpotrivă, apreciem că în privința Președintelui României situația stă total diferit față de ceilalți subiecți, titulari ai dreptului de sesizare a Curții Constituționale, menționați în art. 146 lit. a) din Legea fundamentală, întrucât **acesta este singurul subiect de drept care are competența constituțională de a redeschide procesul legislativ, conform art. 77 alin. (2) din Constituție, aspect pe care îl vom dezvolta în continuare.**

7. Potrivit art. 77 alin. (1) din Constituție, „(1) *Legea se trimite, spre promulgare, Președintelui României. Promulgarea legii se face în termen de cel mult 20 de zile de la primire.*”

Promulgarea este actul de autentificare a legii, prin care Președintele participă, alături de autoritatea legiuitoare la activitatea de legiferare, finalizând astfel procesul legislativ prin emiterea Decretului de promulgare.

Analizând conținutul art. 77 din Constituție se constată că **termenul de 20 de zile, instituit la alin. (1), doar pentru**

promulgarea legii, nu este un termen susceptibil de întrerupere sau de suspendare, în sens strict procedural, deoarece, dacă intervin anumite evenimente de natură a face imposibilă promulgarea legii în cursul celor 20 de zile, **Constituția prevede, în alin. (3), o procedură și un termen distincte.**

Astfel, art. 77 alin. (2) permite Președintelui României să ceară Parlamentului, înainte de promulgare, reexaminarea legii, o singură dată. De asemenea, Președintele însuși poate exercita dreptul său constituțional de a sesiza Curtea Constituțională cu obiecție de neconstituționalitate a legii, în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate, conform art. 146 lit. a) din Constituție. Prin urmare, pentru situația în care referitor la legea trimisă spre promulgare intervin diferite evenimente de natură a reclama, fie reexaminarea legii în Parlament, fie exercitarea controlului de constituționalitate, Constituția prevede, la art. 77 alin. (3), următoarele: „(3) Dacă Președintele a cerut reexaminarea legii ori dacă s-a cerut verificarea constituționalității ei, promulgarea legii se face în cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare sau de la primirea deciziei Curții Constituționale, prin care i s-a confirmat constituționalitatea.”

Așadar, dacă s-ar admite ideea că termenul de 20 de zile prevăzut în art. 77 alin. (1) din Constituție ar putea fi întrerupt, ca urmare a înregistrării unei sesizări privind neconstituționalitatea respectivei legi, **atunci acesta ar trebui reactivat, reluat la finalul procedurii de reexaminare a legii, operate de Parlament în temeiul art. 77 alin. (2) și al art. 147 alin. (2) din Constituție sau în momentul în care Președintele primește Decizia Curții prin care este confirmată constituționalitatea legii.**

Constituția nu prevede însă o astfel de situație, ci instituie un nou termen, cel de 10 zile — prevăzut în art. 77 alin. (3) —, deoarece are în vedere o situație diferită de cea vizată la art. 77 alin. (1).

Or, pentru cazul în care în privința unei legi se formulează diferite solicitări de verificare a sa, fie pe calea reexaminării întemeiată pe dispozițiile art. 77 alin. (2), fie pe calea exercitării controlului *a priori* de constituționalitate, conform art. 146 lit. a), **Constituția prevede, în mod expres, în cadrul acestei noi proceduri un alt termen, specific acesteia, respectiv un termen de 10 zile de promulgare a legii.** Acest termen a fost redus de legiuitorul constituant la 10 zile în considerarea faptului că, în privința respectivei legi *a fost confirmată prezumția de constituționalitate* sau, după caz, aceasta a făcut în prealabil obiectul cererii de reexaminare a Președintelui, pentru critici de altă natură.

În concluzie, nu se poate pune în discuție reluarea, ca urmare a întreruperii, a termenului de 20 de zile prevăzut de art. 77 alin. (1), ci de aplicarea unei alte proceduri și a unui alt termen, de 10 zile, prevăzute distinct de art. 77 alin. (3) din Constituție.

Pentru toate considerentele expuse susținem că, în realitate, nu se poate crea un blocaj care să se constituie într-o veritabilă amenințare asupra activității de legiferare, de vreme ce soluția este prevăzută de legiuitorul constituant în dispozițiile art. 77 alin. (3) din Constituție.

Așa fiind, susținem că **Legea fundamentală oferă soluții care să răspundă unei eventuale necesități de dezamorsare a unui aparent blocaj în activitatea de legiferare, generat de posibile sesizări succesive asupra aceleiași legi, anterior promulgării sale.** Soluțiile oferite de legiuitorul constituant — cu privire la sesizarea Curții Constituționale în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate, respectiv **până la data promulgării legii**, conform procedurilor distinct prevăzute în art. 77 alin. (1) și (3) din Constituție — **conciliază atât nevoia de fluidizare a activității de legiferare, cât și asigurarea**

dreptului fundamental de a sesiza Curtea Constituțională și, în același timp, dă eficiență controlului de constituționalitate a priori, cu păstrarea limitelor și a cadrului constituțional stabilite de art. 146 și art. 77 din Legea fundamentală.

Pe de altă parte, **declanșarea unor proceduri constituționale de verificare a constituționalității legii înainte de promulgare nu poate fi supusă unor termene de decădere (de 20 de zile sau de 10 zile) alese arbitrar** — așa cum a stabilit instanța de contencios constituțional prin Decizia recentă nr. 67 din 21 februarie 2018 —, **ci, așa cum a statuat Curtea Constituțională anterior, într-o jurisprudență constantă, unica limitare este aceea ca legea să nu fi fost promulgată de Președintele statului la data înregistrării sesizării la instanța de contencios constituțional.**

De aceea, **Constituția nu prevede în cuprinsul art. 146 lit. a) un anumit termen de sesizare, ci face referire exclusiv la competența Curtii de a se pronunța asupra constituționalității legilor, înainte de promulgare, indiferent că promulgarea s-a realizat în cadrul primei proceduri, prevăzută în art. 77 alin. (1) din Constituție sau în cadrul procedurii reglementată în art. 77 alin. (3) din Constituție.**

8. Din cele expuse mai sus se poate constata că **drumul legii spre promulgare poate fi întârziat de două cauze:**

— sesizarea Curții Constituționale cu privire la neconstituționalitatea legii;

— reexaminarea legii, fie la cererea Președintelui României, fie urmare pronunțării unei decizii de către Curtea Constituțională și prin care s-a constatat neconstituționalitatea parțială a legii.

9. **Sesizarea Curții Constituționale cu privire la neconstituționalitatea legii**

Orice lege poate fi atacată la Curtea Constituțională pentru motive de neconstituționalitate, înainte de promulgarea acesteia.

Sesizarea instanței de contencios constituțional cu privire la neconstituționalitatea unei legi, în cadrul controlului *a priori* exercitat de Curtea Constituțională, face imposibilă promulgarea legii de către Președintele României în cursul termenului de 20 de zile de la primirea legii, termen prevăzut în art. 77 alin. (1), motiv pentru care Constituția prevede în art. 77 alin. (3) o procedură și un termen distincte, așa cum s-a arătat anterior.

Examinând textul art. 146 lit. a) din Constituție constatăm că **legiuitorul a înțeles să confere calitatea de subiect de sesină (de titular al dreptului de sesizare) a Curții, pentru a se pronunța asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, fie unor subiecte individuale — Președintele României, președintele Camerei Deputaților, președintele Senatului, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și Avocatul Poporului —, fie unor subiecte colective — un număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori —, strict și limitativ determinate de norma constituțională și care reprezintă entități instituționale cu rol bine definit în cadrul statului de drept.**

10. **Reexaminarea legii**

Reexaminarea legii reprezintă o altă modalitate, prevăzută în Constituție, de întârziere a promulgării legii de către Președintele statului.

Potrivit art. 77 alin. (2) și (3) din Constituție reexaminarea legii se realizează, de regulă, în **două situații**, și anume:

— în situația în care Președintele României cere Parlamentului reexaminarea legii;

— și în situația în care reexaminarea legii este impusă, din cauza declarării ca neconstituționale a unor dispoziții din conținutul ei de către Curtea Constituțională.

În ce privește prima situație, potrivit prevederilor art. 77 alin. (2) din Constituție, înainte de promulgarea legii, Președintele României poate cere Parlamentului, o singură

dată, reexaminarea acesteia, deci, Legea fundamentală permite șefului de stat să oprească procesul legislativ prin trimiterea legii Parlamentului spre reexaminare.

Se pune firesc întrebarea dacă există limitări pentru Președintele României în formularea unei cereri de reexaminare întemeiată pe dispozițiile art. 77 alin. (2) din Constituția României, mai exact dacă din punctul de vedere al obiectului ei cererea de reexaminare trebuie să se raporteze numai la anumite aspecte ale legii.

Din dispozițiile constituționale rezultă că cererea de reexaminare se poate formula, **atât pentru motive de neconstituționalitate, cât și pentru alte motive (motive legate de procedura de adoptare a legii, motive de oportunitate, de tehnică legislativă, contradictorialitate cu alte texte de lege sau cu instrumente internaționale ori europene).** Așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 63 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 6 martie 2018, paragraful 45, „...reexaminarea poate fi cerută o singură dată de Președintele României, pentru orice motiv — de formă sau de fond, cu privire la legea în integralitatea sa sau pentru unele dintre textele sale”.

Problema pe care, prin soluția adoptată în opinia majoritară, o ridică prezenta cauză este dacă, potrivit Constituției României, se poate cere sau nu, în mod succesiv, de către Președintele României reexaminarea legii și apoi verificarea constituționalității ei ori invers sau ambele în același timp.

În opinia noastră, în Constituție nu există niciun text care să interzică posibilitatea utilizării de către Președintele României, în mod succesiv, a cererii de reexaminare și apoi a solicitării verificării constituționalității legii ori în ordine inversă. Practic, cele două procedee constituționale puse la dispoziția Președintelui României în ce privește implicarea sa în procesul legislativ, nu sunt supuse niciunei limitări constituționale referitoare la succesiunea în timp a utilizării lor.

Drept urmare, șeful statului va aprecia dacă va solicita mai întâi reexaminarea și ulterior verificarea constituționalității legii, acționând în această succesiune sau, dimpotrivă, în ordinea inversă.

Ceea ce este evident este faptul că acesta nu poate utiliza, în același timp, cele două mijloace procedurale pe care Constituția i le pune la dispoziție, pentru că verificarea constituționalității legii se poate cere doar în legătură cu o lege deja votată, iar în cazul în care s-a cerut reexaminarea legii, aceasta presupune reluarea procedurii legislative și o nouă ședință de vot final. În această privință, în doctrina de specialitate s-a conturat o opinie asemănătoare, și anume: „în măsura în care sesizarea privind obiecția de neconstituționalitate și cererea de reexaminare se referă la aceleași texte considerăm că, întrucât ca efect al cererii de reexaminare procedura se reîntoarce și, deci, textele în dezbatere vor putea fi amendate, iar Curtea Constituțională poate fi sesizată numai cu privire la textele de lege susceptibile de a fi supuse promulgării, decizia Curții trebuie amânată până după epuizarea în Parlament a procedurii de reexaminare, spre a se evita astfel soluții contradictorii sau eventualitatea ca decizia Curții să se refere la texte pe care, ca urmare a reexaminării, Parlamentul le-a modificat sau înlăturat”.

11. Atribuțiile Președintelui României — respectiv cea vizând sesizarea Curții Constituționale pentru exercitarea, înainte de promulgarea legii adoptate de Parlament, a controlului a priori de constituționalitate și cea referitoare la sesizarea Parlamentului cu o cerere de reexaminare a legii — au semnificația unei contraponderi față de puterea legislativă, pentru realizarea echilibrului puterilor în statul de drept, consacrat prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție.

Controlul a priori de constituționalitate este un control preventiv, de o importanță deosebită, fiind necesar pentru evitarea intrării în vigoare a unor legi ce prezintă vicii de constituționalitate, deci pentru protecția ordinii de drept și a principiului securității juridice. Acest control de constituționalitate contribuie la stabilitatea legislativă și înlătură urmările negative ce pot apărea în urma controlului posterior de constituționalitate, în cazurile în care legile sau dispoziții din acestea sunt recunoscute ca neconstituționale.

Prin urmare, în această etapă, anterioară promulgării legii, este fundamental a fi utilizate toate mijloacele constituționale care să gireze compatibilitatea legii cu întreaga ordine de drept, în vederea intrării sale în vigoare și producerii de efecte juridice care să se armonizeze cu fondul activ al legislației, în care respectiva lege urmează să se integreze.

De aceea, atât Constituția, cât și Legea nr. 47/1992 — care dezvoltă cadrul constituțional instituit de art. 146 lit. a) și art. 77 din Legea fundamentală — acordă prevalență exercitării controlului de constituționalitate a priori, având în vedere că acesta constituie un prim filtru esențial de asanare a legislației de eventualele vicii de neconstituționalitate, anterior intrării sale în vigoare și producerii de efecte juridice imposibil de evitat sau, în orice caz, într-o procedură mult mai îndelungată, pe calea excepției de neconstituționalitate, în cadrul controlului a posteriori.

*
*
*

Având în vedere toate aspectele relevate anterior considerăm că:

— **sesizarea de neconstituționalitate a fost formulată de Președintele României în termen [mai exact, în termenul de 10 zile prevăzut în art. 77 alin. (3) din Constituție, termen aplicabil în cauză];**

— **nedovedindu-se existența unei identități (între obiectul sesizării și criticile de neconstituționalitate formulate de Președintele României în prezenta cauză, prin raportare la conținutul sesizării de neconstituționalitate soluționată anterior de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018) — s-ar fi impus ca instanța de contencios constituțional să constate că obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României este admisibilă și să o examineze pe fond.**

Pe de altă parte, în dezacord cu opinia majoritară, apreciem că soluția adoptată de Curte în prezenta cauză reprezintă o îndepărtare a instanței de contencios constituțional de la rezolvările cu valoare de principiu constituțional, pe care aceasta le-a statuat în jurisprudența sa anterioară (a se vedea, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 20/2000; nr. 89/2010; nr. 1.612/2010; nr. 767/2016; nr. 89/2017 și nr. 718/2017).

Judecător,
dr. Livia Doina Stanciu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

privind publicarea acceptării amendamentelor la anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta — Amendamente la anexa I la MARPOL (Formular B al Suplimentului la Certificatul internațional de prevenire a poluării cu hidrocarburi), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.276(70) a Comitetului pentru protecția mediului marin din 28 octombrie 2016

Văzând Referatul Direcției transport naval nr. 7.734/350/CC din 5.04.2018 privind publicarea Rezoluției MEPC.276(70), care amendează anexa I la MARPOL, prin care se aduc modificări la Formularul B al Suplimentului la Certificatul internațional de prevenire a poluării cu hidrocarburi, aplicabile în cazul petrolierelor cu tancuri de balast separat, ținând seama de prevederile art. 16(2)(f)(iii) și ale art. 16(2)(g)(ii) din Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, la care România a aderat prin Legea nr. 6/1993, luând în considerare prevederile art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se publică amendamentele la anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta — Amendamente la anexa I la MARPOL (Formular B al Suplimentului la Certificatul internațional de prevenire a poluării cu hidrocarburi), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.276(70) a Comitetului

pentru protecția mediului marin din 28 octombrie 2016, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova

București, 16 mai 2018.
Nr. 976.

ANEXĂ

REZOLUȚIA MEPC.276(70) (Adoptată la 28 octombrie 2016)

Amendamente la Anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta

**Amendamente la anexa I la MARPOL
(Formular B al Suplimentului la Certificatul internațional de prevenire a poluării cu hidrocarburi)**

Comitetul pentru protecția mediului marin, amintind articolul 38(a) al Convenției privind crearea Organizației Maritime Internaționale referitor la funcțiile Comitetului pentru protecția mediului marin conferite acestuia prin convențiile internaționale pentru prevenirea și controlul poluării marine de la nave, luând notă de articolul 16 al Convenției internaționale din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta (MARPOL), care specifică procedura de amendare și conferă organismului corespunzător al Organizației funcția de a examina și adopta amendamente la aceasta,

luând în considerare, la cea de-a șaptezecă sa sesiune, amendamentele propuse la apendicele II al anexei I la MARPOL referitoare la Suplimentul la Certificatul internațional de prevenire a poluării cu hidrocarburi,

1 adoptă, în conformitate cu articolul 16(2)(d) al MARPOL, amendamentele la apendicele II al anexei I la MARPOL, al căror text este prezentat în anexa la prezenta rezoluție;

2 stabilește, în conformitate cu articolul 16(2)(f)(iii) al MARPOL, că amendamentele se vor considera ca fiind acceptate la 1 septembrie 2017, în afara cazului în care, înainte de această dată, cel puțin o treime din părți sau părțile ale căror flote comerciale reprezintă în total nu mai puțin de 50% din tonajul brut al flotei comerciale mondiale vor fi comunicat Organizației obiectiile lor la aceste amendamente;

3 invită părțile să ia notă că, în conformitate cu articolul 16(2)(g)(ii) al MARPOL, amendamentele menționate vor intra în vigoare la 1 martie 2018, după acceptarea lor în conformitate cu paragraful 2 de mai sus;

4 solicită secretarului general, în conformitate cu articolul 16(2)(e) al MARPOL, să transmită tuturor părților la MARPOL copii certificate ale prezentei rezoluții și ale textului amendamentelor conținute în anexă;

5 solicită în plus secretarului general să transmită membrilor Organizației care nu sunt părți la MARPOL copii ale prezentei rezoluții și ale anexei sale.

Amendamente la Anexa I la MARPOL**(Formular B al Suplimentului la Certificatul internațional de prevenire a poluării cu hidrocarburi)****Anexa I****Reguli pentru prevenirea poluării cu hidrocarburi****Apendice II****Modelul Certificatului IOPP și al suplimentelor****Formular B al Suplimentului la Certificatul internațional de prevenire a poluării cu hidrocarburi****FIȘA DE CONSTRUCȚIE ȘI ECHIPAMENT PENTRU PETROLIERE**

Secțiunea 1 Caracteristicile navei

1 Paragrafele 1.11.8 și 1.11.9 sunt șterse.

Secțiunea 5 Construcție (regulile 18, 19, 20, 21, 22, 23, 26, 27, 28 și 33)

2 Paragraful 5.1 este înlocuit cu următorul:

„5.1 În conformitate cu cerințele regulii 18, nava este considerată ca un petrolier cu tancuri de balast separat în conformitate cu regula 18.9

3 Paragrafele existente de la 5.1.1 până la 5.1.6 sunt șterse.

4 Paragraful 5.2 este înlocuit cu următorul:

„5.2 Tancurile de balast separat (SBT), în conformitate cu cerințele regulii 18, sunt distribuite după cum urmează:

Tanc	Volum (m ³)	Tanc	Volum (m ³)
Volum total:			m ³ ”

5 Paragrafele existente de la 5.2.1 până la 5.2.3, 5.3 și de la 5.3.1 până la 5.3.5 sunt șterse.

6 Paragrafele existente 5.4 și de la 5.4.1 până la 5.4.4 sunt renumerotate ca 5.3 și de la 5.3.1 până la 5.3.4.

7 Paragrafele existente de la 5.5 și de la 5.5.1 până la 5.5.2 sunt șterse.

8 Toate paragrafele care urmează în secțiunea 5 sunt renumerotate în mod corespunzător.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 093206